

»Men tænker du da paa at stille dig, John?«

»Det kunde jo gerne være. Men lad os lade det Spørgsmaal ligge! Der er noget andet, jeg længe har villet snakke med dig om, Jytte ... noget meget alvorligt og sørgeligt, som jeg trænger til at tale med et Menneske om. Og vi er jo Venner, ikke sandt? Fra Barndommen har vi kendt hinanden, og du har tilgivet mig, at jeg engang bildte mig ind, at det var os to, der skulde være Mand og Kone paa Storeholt.«

»Ja ja ... Hvad var det, du vilde fortælle mig?«

Paa et Tegn fra Jytte havde de sat sig over paa det andet Sæde af Hensyn til Kusken. Her sad de under det opslaaede Ruf og kunde ikke høres af ham.

»Sig mig, Jytte, du som er saa klog og straks ser alting — har du ikke mærket, at der er noget i Vejen mellem Vilhelmine og mig?«

»Jo, det har jeg.«

»Jeg tænkte det nok. Derfor skal du ogsaa vide hele Sandheden. Vilhelmine og jeg maa skilles. Der er ikke andet at gøre. Den nuværende Tilstand er utaalelig. Skal jeg blive ved at leve med det Menneske, fryser jeg ihjel. Jeg veed godt, at jeg har mange Fejl; men som Ægteemand har jeg ingenting at bebrejde mig. Jeg har baaret over med Vilhelmine og fundet mig i hendes Luner, fordi jeg er et Menneske, der trænger til Kærlighed og Æmhed. Men